

la formiga

Kasimir Karablanca i l'home de la motxilla

Angela Sommer-Bodenburg

Il·lustracions de Dani Padrón

animallibres

Ha passat una cosa terrible!

Era la nit de dissabte a diumenge. El rellotge de la biblioteca municipal de Schwarzenburg acabava de tocar tres vegades: les tres de la matinada!

A la golfa de l'edifici del carreró del Pastisser, número 6, Mufti Espaordit va deixar el seu llibre i va mirar la seva dona. Miquela Espaordida s'havia posat còmoda al sofà de color blau fosc. Tenia els ulls tancats.

—Que dorms, Miquela? —va preguntar Mufti.

—Sí..., no... —va respondre ella.

—Sí o no?

—No. —Miquela va obrir els ulls.

—El rellotge de la biblioteca municipal ha tocat les tres —va dir Mufti—. Ens hauríem de començar a posar en marxa. A les quatre, Mina acaba les classes.

La seva filla Mina Espaordida anava a primer curs de l'escola de fantismes. Com tots els alumnes fantisma, durant la setmana vivia a casa d'una mainadera fantisma i no se n'anava a casa seva fins el diumenge. De fet, el cap de setmana anterior, Mina havia anat a casa d'una amiga de l'escola. Així doncs, Mufti i Miquela no havien vist la seva filla durant quasi dues setmanes!

Miquela es va acostar flotant a un mirall enorme i bastant rovellat i va començar a pentinar-se els cabells blancs platejats que duia llargs fins a les espatlles. Llavors algú va picar a la claraboia.

—Vaig a veure qui és!

Mufti Espaordit va obrir la claraboia. Davant la seva sorpresa, va entrar Mina, seguida per un noi fantisma més gran que Mufti no coneixia.

—Mina, què hi fas, aquí? —es va sorprendre Mufti—. Però com és que no ets...?

Es va interrompre, perquè Mina se'n va anar flotant sense dir ni una paraula cap a la seva arca de fusta i hi va desaparèixer.

—Mina! —Miquela Espaordida va deixar el raspall i va volar cap a la seva filla.

—Que ha passat res? —va preguntar Mufti al noi fantisma, que gairebé tenia l'alçada d'un fantisma adult i posseïa uns braços visiblement forts.

—Diuen que algú de primer curs s'ha encongit —va dir el noi fantisma—. Per això els de primer han plegat

més aviat. Olívia Blanquinosa ens ha demanat als de trentè si podíem acompanyar els seus alumnes a casa.

Olívia Blanquinosa era la mestra de Mina.

—I tu qui ets? —va preguntar Mufti.

—Adrian Atotapastilla —va respondre el noi fantisma.

—Moltes gràcies, Adrian, per haver-nos portat Mina sana i estàlvia.

—Ha estat un plaer. Sobretot perquè ara ja no podem fer cap més exercici de càlcul! —Adrian va deixar anar una rialleta i va sortir volant per la claraboia.

Ple de mals pressentiments, Mufti es va dirigir flotant a l'arca de fusta de Mina. Mina s'havia posat la manta de llana al voltant de les espatlles, com si tingués fred. El seu rostre ple de minúsculs puntets daurats estava blanc com la neu i tenia una expressió espantada.

Miquela Espaordida va acaronar suaument els cabells de Mina.

—No ens vols explicar què ha passat? —va preguntar.

—Ha passat una cosa terrible! Kasimir ha tornat minúscul Arno!

Mufti i Miquela van intercanviar una mirada.

—Ens pots explicar amb més detalls què ha passat? —va dir Mufti.

—Primer hem triat el dibuix de la setmana —va començar a dir Mina—. El meu dibuix i el de Kasimir

han rebut cinc vots. Llavors jo he dit que el dibuix de Kasimir havia de ser el dibuix de la setmana, perquè jo ja havia tingut unes quantes vegades el dibuix de la setmana i Kasimir seria la primera vegada que ho aconseguís.

—Això ha estat molt amable per part teva —va dir Miquela.

Mina es va posar vermella.

—I després què ha passat? —va dir Mufti.

—Després Arno s'ha posat furiós i ha estripat el dibuix de Kasimir. Kasimir ha tancat els punys, l'ha mirat fixament i de sobte Arno ha començat a tornar-se cada cop més petit. Olívia ha dit que Kasimir havia de tornar Arno de seguida al seu estat anterior. Kasimir ho ha intentat, però no ha funcionat.

Mufti Espaordit va arrufar el front.

—I qui és aquest Kasimir? Mai n'havies parlat, Mina.

—Es diu Kasimir Karablanca i dilluns va ser el seu primer dia de classe —va dir Mina.

—Que és nou a la teva classe?

—Kasimir no va a la meua classe —va dir Mina—. Rep classes particulars de Vieland Valerós. Però de tant en tant ens ve a veure.

—I com és que Kasimir rep classes particulars, és que li costa aprendre?

—Al contrari. —Als llavis de Mina es va dibuixar un somriure fugaç.— Kasimir és tan intel·ligent que els mestres no saben què fer-ne.

—Doncs no deu ser tan intel·ligent —va respondre Miquela—. Això d'encongir Arno ho trobo francament estúpid.

—El més estúpid per part de Kasimir ha estat escapar-se —va dir Mina en veu baixa.

—Que s'ha escapat? I on ha anat? —va preguntar Mufti.

—Tant de bo ho sabés... —Mina va deixar anar un sospir.— Però tots l'han renyat: Olívia Blanquinosa i fins i tot la seva mare Malvina. Llavors ell ha cridat: «Tots esteu contra mi!». I ha sortit volant. Ara deu voltar tot sol enmig de la nit. I només té tretze dies!

Mufti va estar a punt de posar-se a riure.

—Tretze dies? Deus fer broma, oi, Mina?

—No! Quan tenia dos dies, Kasimir ja sabia volar, parlar i ficar-se pels forats dels panys.

—Quan tenia dos dies? —va repetir Miquela, amb incredulitat—. Però si tu vas començar a parlar quan tenies vuit setmanes. I no vas saber volar fins a les dotze.

—Kasimir és també un nen fantisma extraordinari. —Mina va sanglotar.— Però precisament per això m'agrada tant.

—I ara ja no t'agrada? —va preguntar Miquela.

—No ho sé. —Mina va dirigir una mirada afligida a la claraboia.— L'únic que sé és que estic terriblement preocupada per ell.

2

Jo sé on és Kasimir

Mina Espaordida no era l'única que estava preocupada per Kasimir. A l'escola de fantismes, la mare de Kasimir, Malvina Karablanca, i el mestre de Kasimir, Vieland Valerós, feia més d'una hora que l'esperaven.

—Tant de bo que no li hagi passat res a Kasimir —va dir Malvina per novena o desena vegada, i va observar la nit amb l'esperança de veure-hi Kasimir.

—Segur que no, Malvina —la va tranquil·litzar Vieland per novena o desena vegada.

Mentrestant, els alumnes de trentè havien acompanyat els alumnes de primer a casa dels seus pares, excepte en el cas d'Arno Poruc, a qui Olívia Blanquinosa va acompanyar a casa personalment. En aquell moment, Olívia Blanquinosa explicava als seus pares, Àgata Poruga i Alexandre Poruc, per què el seu fill

s'havia encongit fins a una tercera part de la seva alçada anterior...

Després que Malvina i Vieland esperessin en va un quart d'hora més, van sortir a buscar Kasimir. Primer van volar cap a la golfa de la casa del carrer de les Roses número 22, on vivia Vieland des de feia tretze anys. Des de feia una setmana, aquesta golfa també era la casa de Kasimir, perquè encara era massa petit per viure a casa d'una mainadera.

Vieland Valerós es va acostar flotant a l'arca de fusta negra en què Kasimir dormia durant el dia. Ningú havia tocat la manta blava ni el coixí blanc.

—Ni rastre de Kasimir! —va assegurar.

Van obrir totes les capses i caixes, van regirar les arques, les calaixeres i els armaris..., però no hi van descobrir Kasimir.

—Possiblement ha volat cap al carrer de les Tulipes —va dir Vieland—. Saps si Kunibert és a casa?

Malvina i Kunibert Karablanca vivien a pocs carrers de distància, a la golfa del carrer de les Tulipes, 44.

—Suposo que sí —va dir Malvina.

En aquell moment va entrar volant per la clara-boia un ratpenat de color platejat clar.

—Leonore! —va exclamar Vieland Valerós.

El ratpenat es va posar damunt l'espatlla de Vieland.

—Qui és? —va xiuxiuejar i va dirigir una mirada recelosa a Malvina.

Leonore era molt desconfiada. Era així des que la seva pròpia família l'havia rebutjat perquè s'havia tornat de color platejat clar i havia començat a parlar.

—És Malvina, la mare de Kasimir —va dir Vieland—. Fa una setmana li vas portar una carta meva.

—Ah, sí, la carta! —va recordar Leonore. Es va inclinar cap endavant i va xiuxiuejar:— Jo sé on és Kasimir.

—Què passa amb Kasimir? —va exclamar Malvina, que només havia entès la paraula «Kasimir».

Ho havia dit en un to de veu tan fort que Leonore es va sobresaltar i va volar, espantada, cap a les bigues del sostre.

—Explica'ns el que saps, Leonore! —va dir Vieland Valerós.

—He vist com Kasimir desapareixia a l'interior d'una casa —va mussitar Leonore amb la seva veu delicada i aguda.

—No! —va exclamar Malvina.

—Sí —va dir Leonore, lleugerament ofesa—. Ha desaparegut a l'interior d'una casa.

—I després?

—No sé res més.

—No l'has seguit volant?

—No.

—Els ratpenats eviten les cases dels humans —va dir Vieland Valerós.

—Però he tornat a veure Kasimir en una de les habitacions —va dir Leonore—. Les cortines no estaven corregudes del tot. Llavors he pogut veure com es ficava sota la manta del llit d'una nena.

—D'una nena humana? —va exclamar Malvina.

—Sí.

—Pots descriure la nena, Leonore? —va preguntar Vieland, que acabava de tenir un pressentiment...

—La nena tenia rínxols negres i la pell més fosca que la teva —va dir Leonore.

—I sabries trobar la casa on s'ha ficat Kasimir?

—Segur.

—I també la finestra darrere de la qual has vist Kasimir i la nena humana?

—Sí.

—Doncs ens hauríem de posar en marxa! —va dir Vieland.

—I abans no podríem...? —va començar a dir Malvina.

—Sí, Malvina? —va preguntar Vieland.

—Oh, res.

Per un moment havia pensat si no haurien de passar primer pel carrer de les Tulipes. Però possiblement Kunibert no era a casa. I ara no podien perdre de cap de les maneres un temps molt valuós.

—Afanyem-nos! —va dir Malvina.